hotovitele strojů, truhlář také v tomto oboru jest zběhlý a tu a tam jednoduché zemědělské stroje zhotovuje nebo opravuje. Jinak ale není truhlář oprávněn vyráběti strojů (obch. a živn. komora v Budějovicích, sb. Freye a Mareše č. 1375). Čistící mlýny na obilí jsou výrobkem truhlářským. Výroba jich obyčejně se ale provozuje samostatně, a sice buď po továrnicku nebo řemeslně (obch. a živn. komola v Budějovicích, sb. Freye a a Mareše č. 1382).

VI. Nastoupení a provozování truhlářství.

K nastoupení a samostatnému provozování živnosti truhlářské oprávněn jest ten, kdo vykáže se vysvědčením o úspěšně dovršené návštěvě těchto odborných učilišť (místo průkazu způsobilosti, jehož při živnostech řemeslných jest potřebí): vysvědčení odborné školy v Králíkách, Halleinu, Hallstadtu, v Klinkovicích, v Marianu, v Borovím, ve Val. Meziříčí, ve Volarech, ve Vlkově, v Zakopaném, ve Chrudimi, v Rivě, v Mostě n. Murou, dále odborné školy pro dřevařský průmysl při státních průmyslových školách ve Štýrském Hradci, v Solnohradě a v Innomostí a při umělecko-průmyslové odborné škole ve Lvově, konečně vysvědčení z nižší odborné školy speciálních kursů pro truhlářství stavby a nábytku při technologickém průmyslovém museu ve Vídni (srv. min. nař. ze dne 17. září 1883 č. 150 ř. z.); odborné školy na Horách Kašperských, v Bolzanu a v Ebensee (srv. min. nař. ze dne 24. dubna 1885 č. 57 ř. z.); škola pro průmysl dřevařský ve Vrbnu a oddělení pro truhláře stavby a nábytku při státní průmyslové škole v Černovicích (min. nař. ze dne 25. března 1891 č. 50 ř. z.), odborná škola pro zpracování dřeva v Lublani (min. nař. ze dne 29. května 1893 č. 97 ř. z.), dále mistrovská škola pro mechanicko-technické živnosti při státní průmyslové škole v Bílsku, oddělení pro truhláře při odborné škole pro spracování dřeva v Kočevji a odborná škola pro dřevařský průmysl při státní průmyslové škole ve Lvově; pak odchodná vysvědčení odborné a zvláštní školy pro dřevořezbáře při umělecko-průmyslové škole pražské nahražují průkaz způsobilosti pro živnost truhlářskou za té podmínky však, když absolventi tohoto odborného učiliště mohou prokázati, že prve než do této školy vstoupili, alespoň po dva roky v příslušné živnosti byli prakticky zaměstnáni (srv. min. nař. ze dne 13. září 1897 č. 219 ř. z.); konečně propůjčena tato moc právoplatného průkazu i vysvědčením z odborné školy pro zpracování dřeva v Kimpolungu a v Kolomyji a dále i zemské odborné školy pro truhlářství a soustružnictví ve Stanislavově (srv. min. nař. ze dne 26. července 1899 č. 134 ř. z.).

Živnost uzenářská.

Živnost uzenářská náleží k řemeslným živnostem. K objasnění rozsahu této živnosti vytknouti jest tato dobrozdání obchodních a živnostenských komor:

1. Uzenáři jsou oprávněni vyráběti a prodávati všechny druhy uzenářského zboží, jakož i uditi hovězí jazyky a husy (obch. a živn. komora v Praze).

2. Výroba jaternic jest integrující součástí živnosti uzenářské a mají tudíž uchazeči před nastoupením této živnosti podáti průkaz své způsobilosti (výn. min. obch. ze dne 20. června 1884 č. 14.604).

3. Výroba salámů jest zvláštním druhem výroby jaternic a může tudíž ovšem zařaděna býti pod pojem živnosti uzenářské (obch. a živn. komora ve Vídni).

4. Uzenáři nejsou oprávněni poráželi dobytek a prodávati částí při živnosti uzenářské nespotřebovaných (obchod. a živn. komora v Praze) ovšem jsou ale oprávněni porážeti vepře (obch. a živn. komora v Bolzanu).

5. Co se týče oprávnění obchodníků uzenářským zbožím, jest nepochybno, že majitel živnostenského listu jest oprávněn obchodovati pouze uzenářským zbožím, nikterak však syrovým (nevyuzeným) masem, byť by to bylo i vepřové maso (obch. a živn. komora v Černovicích).

6. Stran otázky, jsou-li oprávněni uzenáři míti vlastní jídelny a uzenářské zboží prodávati hostům nevymohše si prve koncese k prodávání jídel, vyslovila se obch. a živn. komora v Plzni v ten smysl, že jest to dlouholetý nezávadný zvyk, že u uzenáře koupené zboží pojídá se též v jeho obchodní místnosti. Proto mají uzenáři odedávna ve svém obchodě připravené stoly, a tam, kde potřebí jest většího pohodlí, zřizují vedle krámů svých i jídelny; tímto větším pohodlím nebylo však v podstatě nic změněno, pokud se omezují uzenáři jen na prodej uzenářského zboží. Toto zařízení, sloužící jen zájmům obecenstva samého, z něhož nemají uzenáři žádného zisku, ježto z upotřebení jídelny zpravidla nebéřou žádného poplatku, nemůže býti považováno za zvláštní hostinskou živnost, ježto zde není žádných ohledů ve smyslu § 24 řádu živn., jako tomu bývá při živnosti hostinské a výčepnické. Rovněž tak vyslovily se obchodní a živnostenskě komory v Budějovicích a v Brně, které zvláštní důraz kladou na to, že v tomto směru musí se bráti ohled na konsumenty a na lacinou stravu, jakouž v jídelnách uzenářských dostati lze; naproti tomu neměl by se povoliti prodej nápojů v obchodech uzenářských, leda že získá si dotyčný uzenář koncesi ku výčepu takovýchto nápojů, ježto by přece jinak překročen byl objem živnostenského práva uzenářů, a není v této případnosti nutným hájiti zájmů obecenstva. Vídeňská obchodní a živnostenská komora vyslovila se však proti těmto jídelnám, odůvodňujíc své dobrozdání tím, že ve Vídni a v Dolních Rakousích tento obyčej se neujal, že takovéto prodávárny zavdávají příležitost ku vzmáhání se neoprávněné konkurence a že u uzenářů nebo prodavačů uzenářského zboží na obvyklý prodej uzenářského zboží v jídelnách oddělených od obchodních místností nebo v obchodních místnostech pro sedící nebo stojící hosty, jimž podává se koupené uzenářské zboží po hostinsku na talířích s příborem, ve smyslu § 16 lit. *b* řádu živn. má se hleděti jako na prodej jídel, k němuž jest potřebí zvláštní koncese.

Živnost vetešnická a obchod starožitnostmi.

I. Pojem.

Živnost vetešnická zahrnuje v sobě koupi a prodej upotřebených předmětů (zboží) všeho druhu, vyjímaje ony předměty, jimiž lze vésti obchod jen na základě zvláštní koncesse. Přináleží tudíž vetešníkům v mezích právě vytčených také právo obchodovati předměty (zbožím), které jsou opotřebované nebo staré a zároveň mají cenu zvláštní obliby, nebo cenu uměleckou nebo historickou a pod označením »obchod starožitnostmi« obvyklé jsou. Obchod starožitnostmi spočívá však v koupi a prodeji starých předmětů a takových, jejichž výroba nespadá do přítomnosti a které svojí historickou, uměleckou hodnotou nebo cenou zvláštní obliby hledány jsou, avšak podobně — jako při živnosti vetešnické —